

Amb la dignitat a la butxaca

El nostre és, sens dubte, un país estrany, ben estrany. I no tan sols pel fet, ja prou paradoxal, que siguem un país que ni país no som... Ho és, sobretot, pel fet d'haver perdut aquell element essencial que caracteritza —o hauria de caracteritzar— els països: la nostra dignitat. Una dignitat que hauria de dur-nos a revoltar —amb la raó de la paraula i la força dels vots, per descomptat— cada dos per tres contra aquest estat espanyol que ens sotmet, ens mana i explota com si fóssim la seva darrera colònia.

Contra aquest estat espanyol integrista i integrador que no només ens nega el dret a decidir, el dret a exercitar la nostra irrenunciable sobirania, sinó que es mostra tan despòtic i ignorant com per a imposar-nos els seus criteris colonialistes. Que en la seva prepotència imperialista fins i tot ens impedeix decidir per nosaltres mateixos com hem de regir-nos en els nostres afers essencials del dia a dia.

En aquest sentit, les dues consecutives —i tan ben conjuminades (en termes de justícia colonial la causalitat no existeix: forma part d'una estratègia mil·limètricament calculada...)— sentències del Tribunal Constitucional espanyol i del Tribunal Suprem, sobre l'[Estatut](#) i la [Immersió lingüística](#), respectivament, han posat les cartes damunt la taula.

Com ho ha fet, igualment, la humiliant visita del nostre President al seu homòleg espanyol, Rodríguez Zapatero. De la mateixa manera que la gran errada d'ERC, al llarg de la seva desorientada i caòtica participació al Govern, consistí en perdre (o, més aviat, en regalar-la generosament al Psc) la seva famosa *clau de la governabilitat*, la de Catalunya ha estat la de perdre —o potser renunciar-hi?— una altra *clau* encara més important: la clau de la caixa. La clau de la caixa on van a raure els diners que provenen dels nostres impostos.

És més que possible que l'arrel del problema vingui d'haver apostat d'entrada per un nou Estatut tan poc ambiciós. Per un Estatut temorec i acomplexat, propi d'un país d'anyells, que no exigia allò que una nació amb consciència d'ella mateixa mai no hauria d'haver cedit: el control dels seus impostos, i, consegüentment, de la seva economia. Verbigràcia, el concert econòmic. En renunciar-hi, no tan sols la clau, sinó també la pròpia caixa restava en mans del govern espanyol. I així Catalunya acceptava seguir essent reconeguda com un territori menor d'edat sotmès —també a nivell econòmic— a la despòtica i autista tutoria del pare espanyol.

Cal reconèixer, doncs, que la vergonyosa visita que va haver de fer Artur Mas a Madrid, demanant —o més aviat, implorant— permís per ampliar la capacitat per endeutar-se no és pas responsabilitat exclusiva seva. La comparteixen tots aquells que des del principi acceptaren un Estatut gallinaci, incapaç d'alçar el vol per ell mateix... Això no obstant, la imatge de la màxima autoritat del nostre país forçat a rebaixar-se de nou per demanar allò que és —o hauria d'ésser— nostre, no pot ésser més ultratjant ni feridora.

Més ultratjant però, ensems —siguem coratjosos almenys reconeixent la nostra proverbial covardia—, més representativa del que som. Del que som, del que *ens deixen ésser* i, sobretot, del que *volem ésser*! Perquè, per més que sovint ens agradi *fer veure que ens ho creiem*, els culpables d'aquesta situació no són pas els governs espanyols de torn (que no fan més que limitar-se a complir la seva obligació: mantenir-nos collats i colonitzats) sinó nosaltres, que ho acceptem resignadament. Fins i tot amb agraïment... Som nosaltres, que no sabem segar cadenes.

Quantes vegades més haurem de mostrar-nos postrats als seus peus? Fins quan haurem de viure de genolls, renunciant a la nostra dignitat? Quan ens creurem, de veritat, que només nosaltres tenim el dret a decidir? Quan decidirem què volem ésser, quan siguem grans? De fet --simplement-- que *volem ésser*, quan siguem grans!

I pensar que encara hi ha gent que es pregunta per què alguns catalans i catalanes duem, com a distintiu, un ase enganxat als nostres cotxes...

dijous, 10 de febrer del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

